

Bosc de pi roig

Gisclareny

Ubicació

Comarca:	Berguedà
Lloc/Adreça:	Obagues de la Torre, de Murcurols, de la Voltrega i del Pinar
Emplaçament	Pista de Bagà a Coll d'Escriga (Pk.10) Obagues de la Torre i Murcurols
Alçada:	1486,6
Coordenades:	
Latitud:	42.25902
Longitud:	1.77773
UTM Est (X):	399185
UTM Nord (Y):	4679259

Classificació

Número de fitxa	08093 - 162
Àmbit:	Patrimoni natural
Tipologia	Zona d'interès
Estil / època:	Mesozoic
Estat de conservació	Bo
Notes de conservació:	Al estar dins del parc Natural del Moixeró, la seva tala i explotació és molt controlada
Protecció	Legal
Observacions protecció:	Parc Natural.Llei 37/1966 de 31 de maig; Decret 353/1983
Accés	Obert
Ús actual:	Altres
Titularitat	Privada
Titular:	08092A005000800000YR
Autoria de la fitxa	Pere Cascante i Torrella
Data de registre de la fitxa:	dv., 09/08/2019 - 02:00

Descripció

Es tracta de pinedes de pi roig calcícoles i mesòfils dels obacs de l'estatge muntà dels Pirineus denses i ben constituïdes. L'estrat arbori està dominat principalment pel pi amb un sotabosc molt variable de boix i amb algunes altres plantes més típiques de les rouredes. A vegades s'hi fan algunes plantes humícoles o dels boscos de coníferes acidificats. Aquest tipus de bosc és molt abundant als obacs de la serra de Gisclareny entre les obagues de la Torre, de la Voltrera, de l'obaga del Puig i de Murcurols. El sòl on creix és àcid.

Observacions:

Aquest tipus de bosc és molt abundant al terme municipal de Gisclareny i municipis veïnals i no té problemes de conservació. Es fa un ús per a explotació forestal, pastura extensiva i recol·lecció de bolets. Històricament algunes d'aquestes pinedes han estat emprades com a pastures. Necessita la humitat pròpia del clima Mediterrani de l'estatge muntà. Correspon amb l'hàbitat Corine 42581

Història

Amb la necessitat de protegir l'àrea de la serra del Cadí figurava ja en les previsions de planificació regional que va fer, el 1932, la Generalitat de Catalunya de l'època republicana. Això es va tornar a plantejar, molts anys després, en el Pla provincial de Barcelona del 1963, que preveia espais naturals a la zona. El 1966 es va promulgar la llei que establia la Reserva Nacional de Caça del Cadí, la qual inclou actualment, a més de la zona que avui és parc natural, les serres del Verd i de Port del Comte. Aquesta llei, encara vigent, ordena els recursos de la fauna de manera que el seu aprofitament cinegètic pugui representar una font d'ingressos per a les poblacions que en formen part. Una altra figura de protecció inclosa dins l'espai que ocupa el Parc Natural és el Paratge Natural d'Interès Nacional del Massís del Pedraforca, declarat per la Llei 6/1982, de 6 de maig, de la Generalitat de Catalunya, que comprèn, a més de la muntanya del Pedraforca, la vall de Gresolet. Finalment, per mitjà del Decret 353/1983, de 15 de juliol, de la Generalitat de Catalunya, i a instàncies del Parlament de Catalunya, es va crear el Parc Natural del Cadí-Moixeró. En l'àmbit europeu, el setembre de 1987, d'acord amb la Directiva 79/409 CEE, el Parc va ser declarat Zona d'Especial Protecció per a les Aus (ZEPA) i, anys més tard, mitjançant una Decisió de la Comissió de 22 de desembre de 2003, es va aprovar el seu ingrés a la regió alpina dins la Xarxa Natura 2000, ja que és l'espai protegit català amb un nombre més gran d'hàbitats i espècies de flora i fauna d'interès europeu (30 en cada cas), d'acord amb la Directiva d'hàbitats de la Unió Europea.

Bibliografia

DDAA. Mapa hàbitat corine 1:10.000. Parc Natural del Cadí Moixeró. DDAA. Manual del hàbitats ens els boscos de Catalunya. Vol VI. Boscos. Generalitat de Catalunya.

